

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389107024/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

heller! dertil ere hans Eventyr alt for rimelige, troværdige og dagligdags; dertil har han alt for liden Commerce med Gjengangere, Nisser, Trolde, Varulve, Vampyrer og Djævle.» »Hvo i al Verden kan det da være? bliver Du ved: »een maa han have! W S ? Paa min Ære! der er han!» Ak! kjære, gunstige Læser! det er endnu ikke den rette. Du gjør mig virkelig for megen Ære; thi hans Fuldkommenheder ere hans Ejendom, som hverken jeg eller nogen Anden kan tage fra ham, og hans Fejl – om han har nogen – vil jeg gjerne overlade til C og Andre, der kunde fylde et Ark med at beskrive et Shawl og Maaden at bære det paa, og som ikke kunne føre os ind i en Bondes Røghytte, uden at gjøre os nøje bekendte med enhver Stoel paa Gulvet, enhver Høne paa Ranen, og enhver Pjalt, de uskyldige Børn have paa; ja som, hvor de end føre os hen, ikke lade os slippe forbi nogen Steen eller Pind ved Vejen, uden at vi først maae lære dens omstændelige Beskrivelse. Overalt kan denne sc e Maneer bedre betale sig i andre Lande, end her, hvor Man hellere laaner Bøger, end kjøber dem, og hvor Lejebiblioteker og Læseselskaber sørge for, at Forfattere ikke skulde give deres giftfærdige Døttre Manuscripter til Udstyr. Nej, min højstærede Læser! havde dette været Tilfældet – som Man siger – da stode vi endnu nede ved Karup Aae, tabte i Beskuelsen af dens lynggroede Bredder, eller vi med en Landmaalers Nøjagtighed fulgte alle dens Krumninger lige til det Sted, hvor Liimfjorden vilde standse vore Skridt. Havde jeg været en S, vare vi vist i dette Øjeblik meget behageligen sysselsatte med at tælle de brune Pletter paa Niels Skyttes forresten hvide Høsehund (om hvem vi endnu ikke have mældet et eneste Ord), eller Uhrfuglene i hans Jagttaske. Men – det er nu ikke anderledes – jeg gaaer min egen skjæve og ujevne Gang – vil Du følge med, skal det være mig baade en Ære og en Fornøjelse – snart staaer jeg, snart gaaer jeg, snart løber jeg, og snart tager jeg Rend til og gjør et gevaldigt Spring, som for Exempel, fra Karup Aae til Ansbjerg. Og vil Du nu endelig give mig et Monster, kan Du jo – i Betragtning af denne lange, snaksomme, parenthesiske Indledning – lade det være Forfatteren til Siegfried v. Lindenberg.

Summa Summarum: A* og B* og C* have deres ejendommelige Skønheder – de være og forblive deres! de ere vel ej heller ganske frie for Fejl – hvad skulde jeg med dem? jeg har nok i mine egne. Nej, førend Du skal sige: »Hænderne ere Esaus, men Stemmen Jacobs!»

maa D: hellere udbryde: »det er Esau heel og holden!« Og skulde jeg da sluttelig ikke altid være efter dit Sind; skulde min Pegasus stundom lobe for stærkt, stundom gjøre sig stædig; saa tag i gunstig Betragtning, at den ikke er tilreden af nogen Kunstberider; men har bestandig sine egne Nykker, som det hverken for Dig eller mig vil være muligt at pille ud. Sid op, Højtærede! riid med mig ind ad Ansbjerg Port, og lad os see, hvad Eventyr – kort eller langt, troeligt eller utroeligt – vi der monne opleve!

Jeg hører sjelden det Ord »Herregaard«, uden at tænke paa Spøgeser. Disse ærværdige Levninger fra Oldtiden, fordum beboede af mandhaftige Riddere og høviske Fruer, hvilke vi ere vante til at forestille os strænge og alvorlige, stive i Klæder, stive i Væsen, stive i Sind, hårde og barske selv i Kjerlighed; disse favntykke Mure, disse lange, snævre og mørke Gange, disse hvalvede Kjældere synes os ret indbydende for Midnattens Aander; de aabne, vide Kammer ret bekvemme for hine luftige Væsner, der hellere gaae igjennem Skorstenen, end gjennem Døren. Jeg troer virkelig heller ikke, at der findes nogen gammel Herregaard uden saadant natligt Pusierie; uden i det mindste eet skummelt Værelse, en Hjørnestue, et Taarnkammer, hvor det ikke er ganske rigtigt, og hvor Man ikke gjerne sover alene.

Det glæder mig oprigtigt, at Ansbjerg i denne Henseende er hgesaa complet en Herregaard, som nogen anden i Landet; og haaber jeg snart at opleve den Nat, da jeg kan opvarte Læseren med en ægte phantasmagorisk Forestilling; men Alt til sin Tid! og derfor vil jeg nu i Historien gaae frem med chronologisk Orden.

Da de tvende Ryttere vare komne indenfor Ladegaardsporten, drejede de – Skytten som Vejviser foran – om til Stalddøren, afsadledede her hver sin Hest, og gik derfra op igjennem den Lindealleen, der ledte til Borggaarden. Denne bestod af trende Fløje: Hovedbygninggen til Venstre, tvende Stokværk høj, havde en Qvist, som nød Prædicat af *Taarn*; maaskee fordi Man syntes, at intet ægte Herresæde burde mangle et Saadant; og et Navn er – som Man veed – ofte nok til at forneje Folk. Saaledes har jeg hørt, at et Værelse, hvori var en Bogreol med en Stiæes tyktbestøvede Bøger, et Skab med Flasker og Glas, et Bord med Skrivertøj, og en blødrudstoppet Lænestol, er kaldet et *Studerekammer*. Saaledes har jeg seet en Samling af et Par hundrede forknyttede Træer, som heed *Skoven*, og en Karudsdam, der heed *Søen*. I samme Betydning kaldes et Klædeskab Garderobe, et Par